

Késő éjjel Katie szobáját elöntötte a fény. Izgatottan felült az ágyában, majd gyorsan felöltözött. A legtöbb fiú tartott az udvarlásához használt bricskában egy erős fényű zseblámpát; ezzel világítottak be a lányok ablakába, ha azt akarták, hogy lopózzanak ki hozzájuk szombat éjszaka. Kendőt borított a vállára – február volt, fagyott odakint –, és lábujjhegyen leosont a lépcsőn, miközben John Beiler szemére gondolt, amely ugyanolyan meleg aranyszínű, mint ősszel a nyírfák levele.

Azt tervezte, hogy meg fogja pirongatni, amiért kicsalta egy ilyen hideg éjszakán, de azért elmegy vele sétálni, talán azt is hagyja, hogy a válluk időnként összeérjen, abból tudni fogja a fiú, hogy nem haragszik rá igazán. Legjobb barátnője, Mary Esch már hagyta, hogy Kondor Joe Yoder megcsókolja az arcát. Óvatosan kinyitotta a mellékajtot, kilépett a felhajtóra. Szeme ragyogott, a tenyere izzadt. Mosolyogva befordult a ház sarkán, és szembetalálta magát a bátyjával.

– Jacob! – hebegte. – Mit csinálsz te itt? – Azonnal a szülei hálószobájának ablakára pillantott. Mert abból is baj lehet, ha rajtakapják egy udvarlóval; de ha az apjuk meglátja, hogy Jacob visszajött a házukba, ki tudja, mi történhet. Jacob az ajkára illesztette az ujját, kézen fogta a búgát, levonszolta a verandáról, és némán futásnak eredt a patak irányába.

A tónál megállt, és tollkabátja ujjával letörölte a havat a kis padról. Látva, hogy Katie reszket, levetette az anorákot, és a búga vállára terítette. A fekete jeget nézték, amely sima volt, mint a selyem, és olyan tiszta, hogy látták alatta a fagyott mocsári fű hullámaikat.

– Völtál már itt ma? – kérdezte a fiú.

– Mit gondolsz? – Korán reggel járt itt, megemlékezve az öt évvel ezelőtti napról. Arcához emelte a kezét, és lángvörösre pirult. Annyira eltelt magával, hogy John Beilerrel foglalkozott, pedig csak Hannah-ra lenne szabad gondolnia. – Nem tudom elhinni, hogy idejöttél.

Bátyja szigorúan nézett rá.

– Minden évben eljövök. Csak korábban nem szoltam neked róla.

Katie döbbsen fordult felé.

– Visszajársz? Minden évben?

*– A halála napján. – Ismét a tavat nézték. A fűz ágai minden szél-
lökésnél végigsöpörtek a jégen. – Anya hogy van?*

– Ahogy szokott. Kicsit gyengélkedett, és korán feküdt le.

Jacob hátradőlt, és a csillagokkal teletűzdelt, batártalan eget bámulta.

– Sokszor hallottam, ahogy sír odakint a verandán a hintaszékben az ablakom alatt. Azt hiszem, ha nem lett volna annyira a mindenem a továbbtanulás, ez sem történt volna meg.

– Anya azt mondta, hogy az Úr akarta így. Mindenképpen megtörtént volna, akkor is, ha nem maradsz otthon olvasni, hanem eljössz velünk korcsolyázni.

– Ez volt az egyetlen alkalom, amikor kételkedtem benne, hogy anynyira akarnék tovább tanulni. Mintha valamiféle büntetés lett volna, hogy Hannah vízbe fült.

– Miért téged kellene büntetni? – Katie nagyot nyelt. – Anya énrám bízta aznap, hogy vigyázzak rá.

– Tizenegy éves voltál. Nem tudhattad, mit kell ilyenkor csinálni.

Katie lehunyta a szemét, és hallotta a hatalmas nyögést, amelyet a jég ballatott oly sok éve, amikor hirtelen megrepedt, a lemezek elmozdultak, és bögve felágaskodtak a mélység szörnyei. Látta Hannah-t, aki olyan büszke volt, mert azon a napon először kötötte fel önállóan a korcsolyáját, majd keresztülcsúszott a tavon, és a korcsolyája ezüstösen villogott a zöld szoknyája alatt. Ezt nézd, ezt nézd!, kiabálta, de Katie nem hallotta, mert egy olimpiai műkorcsolyázó flitteres rubájáról ábrándozott, amelyet egy árubáz katalógusában látott. Sikoly és recsenés hallatszott. Mire Katie megfordult, Hannah már csúszott is befelé a jég alá.

– Igyekezett kapaszkodni – mondta halkan. – Egyre azt hajtogattam, hogy kapaszkodjon, amíg hozok egy bosszú ágat, ahogy apa tanította. De nem értem el az ágat, amelyet le akartam törni, ő pedig egyfolytában sírt, és valahányszor hátat fordítottam, egy kicsivel mindig lejjebb csúszott. Aztán eltűnt. Csak úgy. – Jacob felé fordult, túlságosan szégyellte bevallani, hogy aznap eltelt világi gondolatokkal, amelyekért ugyanúgy büntetést érdemelt volna, mint a fiú. – Már idősebb lenne annál, mint amennyi én voltam akkor.

– Nekem is hiányzik, Katie.

– Az nem ugyanaz. – Könnyeivel küszködve bámulta a térédt. – Először Hannah, aztán te. Miért hagy el mindenki, akit szerettek?

Jacob lassan rátette a kezét az övére, és Katie hónapok óta először ismerte föl benne a bátyját. Nézhette tűzött, piros kabátját, borotvált arcát, rövidre nyírt, rézvörös haját, de egy másik Jacobot látott, ingben, nadrágtartóban, félrecepott kalapban, ahogy a gimnáziumi angolkönyvbe temetkezik a szénapadlason, és próbálja eltitkolni legvakmerőbb álmait. Aztán bizsergést érzett a mellében, és a pibék felborzolódtak a tarkóján. A tóra tekintett, egy kicsi alak korcsolyázott ott: végigsüvített a jégen, útját apró hófelbök kísérték. Nincs semmi különös egy korcsolyázóban,

csak hogy Katie keresztüllátott a kislány sálján, szoknyáján, arcán, látta mögötte a gabonaföldeket, és a fűzfa vágyakozóan széttárt karjait.

Nem hitt a kísértetekben. Népéhez hasonlóan ő is azt vallotta, hogy a földi életben végzett kemény munkával kiérdemelhetünk egy nagyobb jutalmat, és ez az elv, amely a „várni és remélni” szavakban lett volna összefoglalható, nem hagyott helyet szellemjárásnak és bujdosó lelkeknek. Vadul dobogó szívvel feltápázkodott, és keresztülaraszolt a jégen oda, ahol Hannah korcsolyázott. Jacob felordított, de a lány alig hallotta. Ő, akit binni tanítottak az imákat meghallgató Istenben, most látta, hogy ez mennyire igaz, mert ebben a pillanatban a bátyja és a húga is visszatért hozzá.

Kinyújtotta a kezét, és azt suttogta: – Hannah! –, de a semmibe nyúlt, és didergett, amikor Hannah átlátszó szoknyája ott pörgött az ő bakan-csos lába körül.

Egy erős kar kirántotta a tó jegéről a biztonságos partra.

– Mi az ördögöt csinálsz? – sziszegte Jacob. – Megőrültél?

– Nem látod? – Imádkozott, hogy lássa meg a bátyja is, imádkozott, hogy ne örüljön meg.

– Semmit nem látok – hunyorgott Jacob. – Mit kellene?

Hannah a tavon az éjszakai ég felé emelte a karját.

– Semmit – mondta Katie felragyogó szemmel. – Az égvilágon semmit.